

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 381/2017
19.10.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Драгана Скока и Бисерке Живановић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући по захтеву АА из ..., поднетом преко пуномоћника Михаила Павловића, адвоката из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда 24 Уп 76/16 од 14.07.2017. године, уз учешће противне странке, Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Одељења за односе са запосленима, у предмету понављања управног поступка, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.10.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаним решењем одбачена је тужба подносиоца захтева за понављање судског поступка правноснажно окончаног пресудом Управног суда 23 У 5472/11 од 13.06.2013. године, којом је одбијена тужба тужиоца, поднета против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије - Кабинета министра 01 број 118-1-30/11 од 20.04.2011. године, којим је тужиоцу, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова Републике Србије - Полицијске управе за град Београд, престао радни однос са 25.04.2011. године, због безбедносних сметњи.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетог због повреде правила поступка која је утицала на решење ствари и повреде закона, подносилац истиче да је Управни суд побијаном одлуком потпуно погрешно интерпретирао закључке Европског суда за људска права и Уставног суда и дао је разлоге који су потпуно нејасни и противречни. Сматра да постоји обавеза редовних судова да испитају потпуност и оправданост давања отказа сваком који је на начин на који је и подносилац захтева остао без посла у контексту ослобађајуће одлуке кривичног суда за дело које му се ставља на терет. Указује на повреду одредаба члана 111. Закона о полицији, као и члана 168. истог закона и члана 45. Закона о унутрашњим пословима. Наводи да је против њега вођен

кривични поступак и да је јавни тужилац одустао од оптужбе, а поступак против њега је обустављен и решење је постало правноснажно 09.09.2014. године. Предлаже да Врховни касациони суд побијано решење укине или преиначи, а туженог обавезе да му надокнади трошкове поступка у износу од 60.000,00 динара, као и трошкове судских такса, заједно са каматом.

Противна странка, Министарство унутрашњих послова Републике Србије, Сектор за људске ресурсе, Одељење за односе са запосленима, у одговору на захтев, навела да је захтев неоснован и предложила да га Врховни касациони суд одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијаног решења, Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву јер је нашао да тужилац није учинио вероватним постојање законског основа из члана 56. став 1. тачка 1. – 7. Закона о управним споровима за понављање управно-судског поступка окончаног пресудом Управног суда 23 У 5472/11 од 13.06.2013. године, те да је неутемељено позивање тужиоца на одлуку Европског суда за људска права од 12.01.2016. године, јер та одлука није донета у истој ствари, да би став који је заузет у одлуци могао да буде од утицаја на законитост правноснажно окончаног судског поступка. Ова одлука, као и одлуке Уставног суда Србије од 17.09.2012. године и 19.01.2011. године, се односе на примену одредбе члана 45. Закона о унутрашњим пословима, док је пресуда Управног суда у односу на коју се понављање судског поступка тражи заснована на оцени законитости решења донетог применом одредбе члана 168. у вези са чланом 111. Закона о полицији. Из изнетог следи да се не ради о одлуци донетој у истој ствари у смислу одредбе члана 56. став 1. тачка 7. Закона о управним споровима, будући да наведеним одредбама члана 45. Закона о унутрашњим пословима и члана 168. Закона о полицији разлози за престанак радног односа и овлашћења надлежног органа да оцени постојање услова за престанак радног односа запосленог у Министарству унутрашњих послова нису на идентичан начин били решени.

Оцењујући законитост побијаног решења, Врховни касациони суд налази да је то решење донето без повреда правила поступка и уз правилну примену одредби члана 56. став 1. тачка 1. – 7. и члана 60. Закона о управним споровима на утврђено чињенично стање. Из достављених списа предмета Управног суда 24 Уп 76/16 се види да у управном спору који је завршен правноснажном пресудом истог суда 23 У 5472/11 од 13.06.2013. године суд није утврђивао чињенице, већ је наведену пресуду донео на основу чињеничног стања утврђеног у управном поступку, као и да је нови доказ настао након доношења решења туженог органа од 20.04.2011. године, по коме је тужиоцу престао радни однос. Наиме, Управни суд је донео одлуку на основу чињеничног стања утврђеног у управном поступку, ценећи правилност примене материјалног права-одредбе члана 168. Закона о полицији ("Службени гласник РС", бр. 101/05 и 63/09), према којој полицијском

службенику, односно другом запосленом радни однос престаје ако током његовог рада у Министарству унутрашњих послова Републике Србије настану безбедносне сметње из члана 111. овог закона, због којих са њим радни однос не би ни био заснован да су у време заснивања постојале, а таква безбедносна сметња је, између осталог, да се у радни однос за обављање послова у Министарству не може примити лице против кога се води кривични поступак за кривична дела која се гоне по службеној дужности.

Врховни касациони суд је ценио све наводе захтева, које је подносилац истицао и у тужби, па је нашао да су ти наводи без утицаја на другачију одлуку о оцени законитости побијаног решења, јер се њима не доводи у сумњу правилна оцена Управног суда дата у образложењу тог решења о постојању услова из члана 60. у вези члана 56. Закона о управним споровима за доношење решења о одбачају тужбе.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу један диспозитива пресуде.

Врховни касациони суд је, с обзиром на то, да је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, на основу одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 55/14), који закон се на питања поступка решавања управних спорова која нису уређена тим законом сходно примењује, сагласно одредби члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, односно, одбио захтев подносиоца за накнаду трошкова овог поступка.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 19.10.2017. године, Узп 381/2017

Записничар
Весна Мраковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа – судија
Мирјана Ивић,с.р.